

Είδα ταραπλάνο του κι' άρχινα κι' έγω
να τὸ θρηνηλοῦ.

Κριμαλ δὲν πέταξε' φηλά
μὲ τὸν Κατῆρ εμπρός μου,
κι' εἶδα μονάχι τὰ φίλα
πὼς πέταξαν τοῦ κόσμου.

Πετάτε μ' ἔξω πολλή και μ' ἔθουσαισμά,
πετάτε μὲ τὸν πρόσινο Προβιολογιό.

Πετάτε και θά λάχομε
πήτα καλοχρόνια ..
πετάξτε και θάχομε
νομιματ' άσμημένα.

Δὲν θά βραδῶν ἢ προκοπή μὲ τοὺς καινούριους φόρους,
μήτε θά περονηθῶμε σὰν πρὶν λιμοκοντόρους.
Μὰς καρτεροὺν μακαρίας άσμηκῶν ἡμέραις,
τοῦ δὲν θά μὰς λερώνουε λιμοκοντόρων λέραις.

Μὲ τὸν Βαρόνο τὸν Κατῆρ σὺ, Ρωμηοῦνή, πέτα,
και μὲς ὅτι γῆ τὴν άχαρη
τοῦ κῆρ Θανάση ζάχαρη
θά τρώμε σὲ πακέτα.

Πάει και τούτη' πέρασε, και θὰ τῶμε χάρισμα
μ' αὐτὸ τὸ πακετάρισμα.

Τόσα φαρμάκια και χολαίς και πύρες θά γλυκάνη
και ζαχαρένιους εἶλους μας ἢ φτηνεῖα θά μὰς κάνη.

"Υμνοὺς φελλῶ...
ζάχαρη σ' εἶλους,
και πιπιλλῶ
ζάχαρης σβάλους.

Βρά Περωλάτο,
λαίμαργε γλάρε,
και σὺ πακέτο
ζάχαρης πάρε.

Ζάχαρη χάρῃε
'σὴν νέα κλάρε,
κι' ἔλο μακάριε
τὸν κῆρ Θανάση.

'Εμπρός μου πέτα
χωρὶς βρακί,
ζάχαρη πέτα
κι' ἔξω κι' ἔκει.

Τι χρόνος εἶναί...
ζάχαρη σπῆρε,
ζάχαρη δῆνε,
ζάχαρη πέρε.

Πέτα, γενναία γενεά, και τὸν Διοκρῆν ἔβρινε...
χρῆμα καντάριε ζάχαρη να εἶξτε' σὴν λίμνη
γῆ να γλυκάνη τὸ νερὸ να πῆ διψόσα πούμνη.

Πετάξτε, και μπαινῶμε σὲ ζαχαρένιο χρόνο,
περιχαρῆς σκετάτε.

κι' ἀπὸ χαρὰ πετάτε,
και μὲ πακέτα ζάχαρης βραίετε τὸν Βαρόνο.

Πέτα πέτα, Ρωμηοῦνή... ὁ τῆς ζάχαρης ἢ μάνια,
και μὲ ζάχαρη να γίνουε τὸν Ρωμηὸν ταραπλάνο,
κι' ἀπὸ ζαχαρένιους σβάλους
βγάλε και στρατοὺς και στόλους.

'Ἰτα τὸν ἑλλήνων παῖδες,
ὅπως πρὶν' στοὺς καρονέδες,
κι' ἔκει σέβει κλασάστε
μ' ἔλο ζάχαρη μακαρίτε.

'Ἐρχεται κι' ἔξω οὐρανοῦ
ζάχαρης βροχή και μπόρα...
μὰ κι' ἢ πῆτα τοῦ Σπανοῦ
ζαχαρένια θάναι τώρα.

'Ὀχλιμάν, Χριστιέ, κι' ἔξω φέγγυ,
ζάχαρη παντοῦ να τρέγγυ,
ζαχαρένιος καταρρακτῆς, ζαχαρένιος ποταμός,
να χαθῆ μὲς ὅτῃν ὀρμῇ του κάθε φτώχεια και λιμός.

Και σὲ ζάχαρης χαμάρρου,
να κυττάζω πτωγόμενους
φιρτυτοῦ χρυσοκανάρους
και προστύχους πιναισιμένους.

Κι' ὁ Περωλάς φρελλῶ τὰ λέει και γελῶ.

Π. — Ἐκ τῆς Περωίας ἔρχονται μάγα πολλοὶ μὲ δῶρα
και μουσιόδες θιάσους,
και τὸν Θανάση βλῆσκουε σὴν Προμηθεά τώρα
σὲ ζάχαρης Καντάσους.

Γονατιστοὶ τὸν προκουνηθῶν, τὴν πολυμακαρίζου,
και δῶρα τοῦ χαρίζου,
τὴν ὀμύραν μὲν ἕως ἀνθρώπων χρυσαῶν γῆ να τὸν δῆ,
τὸν λίβανον δ' ἕως μάρτυρα κι' ἔσταν παπῆ παιδί.

Τὸ λίνε πανωάδες
και κάνουε τριμαδέες
'σὸν ζαχαροπανέρα.

Και τὸν ἔγκομαζῶν
και τὸν παρομαζῶν
ὅς εἶδος ζαχαρέρα.

Θυμιὰν ἀνεδαίνα' μπροστά σου περῶσθ,
τοῦ δῶνου και μαρκαδοῦ τοῦ νεργιλῆ χρυσῶ,
ἐν τούτῃ δὲ Θανάσης Οὐλύμπους ἔνικα,
κατήταρταπεν, ἔβρόντα, τὸ κρέτος ευενεῖα.

Γὰ ζάχαρη σὴν ἔπικος κι' ὀ Γούναρης τῆς Πάτορας,
'σὸν ἔθιαξία ῥάστια μ' ἄλλους ζαχαρολάτρους,
κι' ἀπήχθος ρητορικῆ, κι' ἔμνην ιστορίας,
και ὅτῃν Βουλῆ λογοφραγῶ ἔδος Ζαχαρέρα.

**Ζάχαρη φτηνή πουλώ,
ζάχαρη με το κοιλό,
ζάχαρη με το καντάρι,
κι' ως έλθῃ καθείς νά πάρῃ.**

**Σήμερον σωτηρίας μαλ' αὖτις τὸ κεφάλαιον,
σήμερον ἐπεφάνη τὸ κλέος τὸ παιμπάλαιον,
σήμερον μεταλλεῖον μεγάλῳν ἢ φανέρωσις,
σήμερον εἰς τὸ κράτος Ἰαλλέων ἀπέρωσις.**

**Σήμερον ὁ Θανάσης ἀλθιναὶ πρατύνεται
κι' οὐνόνπειμα ποικίλων καὶ ζαχαρῶν γίνεται.
Ὅθεν αὐτῷ βοθρῶν κι' ἡμῶς ἐπὶ περισσοῦ.
χαῖρε, ζαχαρομένη καθένας μετὰ σοῦ.**

**Σήμερον θησαυροὺς
ψαρεύει μετὰ τὸ δικτυ,
κι' ἐπιθύσους οὐραροὺς
νομοσεβῶν τύπει.**

**Σήμερον τὸν θαυμάτιον
καὶ τὸν περισσομήτιον
ἢ γέννησις θινεῖται,
κι' ἡ πλάσις ἀγκινεῖται.**

**Σήμερον τὸν ὕμνον κι' ἄροσρῶνται κτήνη,
ποῦ φόρος τοῦ λοιποῦ κι' αὐτὸ δὲν θά βερῶν.**

**Καὶ καθὼς ἀμῆλι,
ποῦ δὲν θά θῶν εἶλη,
πανήγυριν τελεῖ
καὶ Βάχχους προσκαλεῖ.**

**Σήμερον πλῆθον κι' εἶλο,
ποῦ προπόλοιν τὰ ἄσπῃ,
ποιμένες καὶ βοῦκόλοι
δοξάζουσι τὸν Θανάση.**

**Τώρα τὸ πᾶν αὖτις,
καὶ στὸν ἀλλῶν τὸν τόνον
χορεύου ἀγρῶλοι
μετ' ἀμπελοκτημόνων.**

**Σήμερον σταφυλαὶ
γίνονται πάντων βρώματα,
κι' εἶδοι στὸν ναργιλέ
φανάζουσι τόσα στόματα.**

**Ποτοποιοὶ τὸ μέγα διαταράττου' ἄστυ
καὶ θερωνέουσιν εἶδοι
χαῖρε, λαγαροπλάστῃ,
χαῖρε, πνευματοπάλῃ.**

**Καὶ μέγα μετ' ἄστῆρων
ὄβρισκερῶν πρὸς τοῦτων,
καὶ στρατὰ πατέρων,
ποῦ γάνουσι τὸν νοῦ των.**

**Σήμερον προσηλοῦται καθένας στὸ καθῆρον,
καὶ οἶνον χρόνον ἄγος,
σήμερον ὁ Θανάσης στέκει πρὸ τῶν ἀμύδιων
σὺν ἀλλημῶσι μάγος.**

**Μὲ μὲ πλατεζὰ χουλιέρα γυρίζῃ τριγυρίζῃ
στὸς ἀμύδικας εἶσι,
καὶ μόνος φεθρίζῃ
τὴν, Σολωμονική.**

**Ὅλο κι' ἀνακαταίει μετὰ τὴν χουλιέρα τοῦτῃ
καὶ κάνει μαγιά,
μήπως καὶ βγάλλῃ σοῦμας ἀπὸ καινούρια πλοῦτῃ
καὶ μυθολογιά.**

Μας ήλθαν τὰ Χριστούγεννα τὰ τρις εὐλογημένα,
 τώρα πηγαίνει ὅτῃ Βουλή κάθε παπάς και δάκος,
 κι ἔπεισαν τριαντάφυλλα στὸ χῶμα μαραμμένα
 σὸν ἔδωσε παραίτητα κι ὄ Τριανταφυλλάκος,
 ἀνὴρ τὰ μάλα συμπαθῆς, καινεδουλευτικός,
 σὸν ζάχαρη γλυκός.

Κι ὄ μονοκόμματος Ἀρκάς
 μάς φεύγει, συμπολταί,
 και τρέχει κόμοις σὸν δορὰς
 και κρίσις ἀπειλεῖται.

Κι ὄ Τριανταφυλλάκος πάει και τούτος τώρα
 κι ἄντιο Ἀσωνάρα.

Καινούριο κάζο πάλι μέσα σὸ τόσο σάλο
 και ὅτῶν Θανάση δίνουν Γουοργιλίαι κι ἄλλο.

Δὲν τούφθαναν ἡ ζάλας.
 τῶν Οἰκονομικῶν,
 μὰ τοῦ φορτόνου κι ἄλλαις
 τῶν Ἐσωτερικῶν.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, σκιάζεται κάθε στάνη,
 κι ὄ Κυριακούλης, βρε παιδιά, δὲν ξέρει τί νὰ κάνει.
 Κράζει τοὺς μάγους κι ἔρωτᾷ τί διαβολοὺ θὰ γίνῃ
 οἱ αὐτὴν τὴν σοροκάδα.
 κι ἂν πρέπει μονοκόμματος εἰς τὴν Ἀρχὴ νὰ μείνῃ
 και δίχως τὸν Ἀρκάδα.

Κι ὄ μάγοι τοῦπαν φρόνιμα: σκέψου γι' αὐτὸ σωφρόνος,
 και δίχως τὸν Ἀρκάδα σου ἔμπορεῖς νὰ μείνῃς μόνος.
 Σήμεραν ἡ Κυβέρνησις δὲν πρέπει νὰ τομπάρη,
 σκέψου και τὸν συμπέθερο πόση χαρὰ θὰ πάρη.
 Κι εἶπαν αὐτοί: Ἀυτὴθῆκα γιὰ τὸν παραίτημένο,
 ἕμισ ἀφοῦ τὸ θέλετε κι ἔγω δὲν ἐπιμένω.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, χιλιάς φορὰς σπολλάτη,
 κι ὄ Κυριακούλης γρηγόρος ἔπιγες στὸ Παλάτι,
 και τότε με τὸν Βασιλῆα κι ἀνέθη και κατέθη,
 κι ἀκούστηκε κι ὄ Σύνδεσμος ὅτι δὲν χωρατεῖ.

Φεύγουν οἱ μάγοι τρέχοντες και βλέπουν τὸν ἀστέρα,
 τὸν Θεοτόκη βράσκουσε, τοῦ λένε: καλησπέρα.
 Ἐβόστα στὰς ἀγκάλας του τὸ τέλοχος τοῦ Θανάση
 κι ὄλο και τὸ ξεφύλλιξε γιὰ νὰ μὴν τὸ διαβάσῃ.

Βράσκουν και τὸν συμπέθερο, ποῦχῃ ὅτῃ χελὴ μέλι,
 και λὲν ὅτὸς δὸς τοὺς ἀρχηγούς πὸς κάποιος παραγγέλλει
 νὰ λειψοῦνε κι ἡ μὲμολαῖς κι ἡ ρητορείαις εἰλας
 γιὰτὶ μάς ἔρχονται γιορταῖς και Χριστούγεννιων σκέλας.

Κι ὄ ὅλο των ἀπήνησαν: χωρὶς καμμιὰ φοβέρα
 ὅτι μάς πῆς θὰ κάνουμε κι ἡμεῖς καλὴ πατέρα.
 Τὸν Θεοτόκη χαιρετοῦν, μὰ και τὸν χριστομᾶλλη,
 και ξεκινῶν και ξαναπᾶν εἰς τὸ Μαυροχέλλη.

Δέξου, τοῦ λέν, χαιρετισμούς, δέξου κι εὐχαριστήσις,
 κι ἂν θέλῃς νὰ γενῆ δουλεῖα
 χωρὶς ν' ἀκούεται μιλιέ.

ἔλα τὰ νομοσχέδια τὰ περιττὰ νὰ οὐσίγη.
 Στ' ἀσροπλάνο βάλετε τα τοῦ Εὐάγου τοῦ Βαρόνου,
 γιὰτὶ δὲν θὰ τελειώσουμε με τούτα και τοῦ χρόνου.

Κι ὄ Κυριακούλης ἠρώταξε μήτ' ἔνα κἄν ν' ἀφήσουν
 μπόκο νομοσχέδια, και μόνο νὰ ψηφίσουν
 τὰ πλέον χρησιμώτερα, τὰ πλέον ἀπαραίτητα,
 και ὅτῶν Βαρόνο Δέ-Κατέρς νὰ δώσουν τὰ μελέτητα.

Χιλιάδες νομοσχέδια σφάζουν οὐ μὴν ἡμέρα,
 ὀρθῶς ὄξῃς και κοπετὸς ἡκούσθη πέρα πέρα
 καθὼς κι ἔκεινον τῆς Ραμά... Λοκρὸς τὰ τέκνα κλαίει,
 και γὰρ ἔχοντο σπουδαί και μύχθαι φρικαλέα.

Τέτοια συνέθεσαν πολλὰ,
 κι ἔπταξα κι ἔγω ἤψηλά,
 και τοὺς Ρωμηούς ἐκθάλαρα,
 ποδοπαῖαν τὸ κεφάλι των
 και κόμοις μὲ ὅτῃ χέλι των
 ἔχλοσε γιὰ τὰ Χάλαρα.

Ἐπταξα ἤψηλά ἤψηλά μέσα σ' ἀσροπλάνο,
 κι ἔκει ποὺ σὸν κορόμηλο κηλάρει ἀπὸ πάνω
 τῆς γῆς αὐτῆς τῆς ἀχαρῆς τὸν κόμο τὸν γαλοσο,
 μ' ἔρατε μὲς ὅτῃν Σέρφο κι εἶδα τὸ μεταλλαιο,
 ποὺ χέσκοντες πρὸ ἠθαυροῦ μεγάλο κι ἀποκρῶφου
 μένουν ἐρίφηδες πολλοὶ ὅτῃ κρὰ τῆς Σερφό.

Ἴδοι λοιπὸν ποὺ κάλαντα σὰς εἶπαμε καινούρια,
 και σήμερα ποὺ πέρασε τὸν κρίσιον ἡ φύρα
 ξεχάστε τῆς συμφορῆς και κάθε ξαρνακόσας
 κι ἔνα τραπέτι στροφέστε λαμπρὸ ὅτῃ σπιτικόσας,
 και βάλετε γὰ φαγητὸ τὸ τέλοχος τοῦ Θανάση,
 κι ἄς προσπαθῆ καθίνας σὰς με τούτο νὰ χορτάσῃ.

Δῶστε και καινὸς πτωχοῦ, ποὺ τὸ ψομὶ στερᾶται,
 ἂν και ποτεῖς πὸς πτωχοὺς ἀδύνατον νὰ βρῆτε.
 Δῶστε κι ἔμας τὸν κόμο και μάρπόσις μόντζιαις πάλι,
 κι εἶθε διπλαῖς ὅτῃ μορτα σὰς νὰ μὴν τῆς δώσουν ἄλλο.

Και καινούσιος ποιικιλίας,
 μ' ἔλλους λόγους ἀγγελίας.

Λοιπὸν ὁ Σταυροδέπουλος, Ἀθῖνο παραλήθῃ,
 και ἔκτις ἂν πολλοίς,
 ἐμήστευσε τὴν κόρη του, τὴν ἑλληνὴ Μαρτίνα,
 ποῦχει και τόσις ἀρεταῖς, μὰ κι ἄμορρηθῃ και προίκα,
 με τὸ παιδί τοῦ Παπαδόφου, Δημήτρου Σιριανοῦ,
 με τὸν γνωστὸ τὸν Ἀγγελο, ἦτο ὡστὸ με νοῦ.
 Κι ἔχρησαν γεννήτορες και συγγενεῖς και φίλοι,
 κι ἀνέμψαν θερμὰς εὐχὰς και τοῦ Ρωμηοῦ τὰ χελίη.

Νέον Ἡμερολόγιον Μικρασιατικὸν
 εἰς ἔξμον ἐκδόθῃσκον Ἑλένης τῆς Σορόνου,
 ποικίλον, περισπούδαστον, και φιλολογικόν,
 κι ἔχόμεθα παρόμοιον νὰ βγάλῃ και τοῦ χρόνου.